

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ascensus Moysis in montem Seu De Oratione Tractatus Tribus Stationibus ac vijs Purgatiua Illuminatiua Vnitiua distinctus

Crombecius, Johannes

Avdomari, 1618

1. De die septima, & vltima rupe, atque impedimentis contemplationis superandis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38133

que ad se invitantis. Felix quem Dominus dignatur post duros huius corporis labores, post animi desolationes, post multa anhelantis, ad intimam cum Deo unionem animi suspiria ad montis verticem, ad iucundissimam conversationem invitare. Felices & illi, qui in caligine illa perturbationum, patienter Dominum sustinere possunt, & expectare invitantis gratissimam vocem. Secundum multitudinem dolorum meorum, in corde meo, consolationes tua (ait David) letificaverunt animam meam. Et idem Dominus pro longanimitate & patientia, mensura solationum animos nostros complebit: quando divina bonitas visitationis suae nos gratia dignabitur, meritoque dicere quisque poterit. *Expectavi Dominum & intendit mihi, & exaudivit preces meas, & eduxit me de lacu miseriae & de luto facis, & statuit supra petram pedes meos.*

Psal. 93.
19.

Psal. 39.
3.

SECTIO PRIMA.

De die septima & ultima rupe, atque impedimentis contemplationis superandis.

2. **E**Gimus haec de orationis mentalis infimo gradu, nempe de meditatione & medijs eius assequenda. Nunc de contemplatione agendum, deque eius impedimentis, & quibus rationibus ea superari valeant, hoc

hoc enim monte, nobis contemplationem designari, testis est Beatus Gregorius exponens illa verba Exodi 24. *Quia Moyses ascendit & Dominus descendit in montem. Mons, inquit, est ipsa nostra contemplatio, in quam nos ascendimus, ut ad ea quae ultra infirmitatem nostram sunt, videnda sublevemur. Sed in hanc Dominus descendit; quia nobis multum proficientibus, parum de se aliquid sensibus nostris aperit.*

3. Alius est hic gradus. Et licet à medio caliginis vocemur, non tamen illicò, vel in lumine, vel in vertice montis invenimur. Opus est gradiendi labore, & periculum eò manus, quò in montis altiore parte versamur. Quanta iactura cù Sisypho revolvi, cum saxum ad montis verticem deduxit? Quanto detrimento post labores tot annorum in vita spiritali decursorum ad pristina remergi, sine spe & animo eandem viam iterandi. Et licet Dominus diei septimo benedixerit, & sanctificarit, requieveritque ab universo opere: quod & nobis futurum speramus, ubi ad verticem montis pervenerimus: nihilominus complexisse dicitur *Dominus Deus opus suum Gen. 2. 2* quod fecerat. Nec dubium quin fuerit aliquid vesperè, antequam dies quietis illucesceret, similiter & Moyses vocatus est die septimo de medio caliginis, ergo & illo die adhuc latuit in caligine; ergo illo die ascendit; sed pervenit. Et nos igitur caliginem deseramus.

mus, à noctis tenebris recedamus, animi
 magnos ad superandam rupem extremam
 assumamus. A lapsu caveamus. Et ut con-
 templationis verticem attingamus, omni con-
 tentione mentis enitiamur. Petamus ab ijs,
 qui eò pervenerunt, qui scopuli, quæ præ-

Serm. 5. *præ-* *præ-*
de asu. *tria* nobis vitanda sint? Beatus Bernardus
 tria nobis vitanda proponit. Tria, inquit,

B. Virg. *sunt,* *qua* oculum intelligentia confundunt atque
 contemplatione veri luminis excludunt. Tenebræ
 scilicet peccatorum; recordatio eorandem peccato-
 rum; cura terrenorum actuum. Primo illo se tur-

Scopuli *batum* plangebat propheta cum diceret. Dereliqui
 me virtus mea, & lumen oculorum meorum & in
 contemplatione *sum* non est mecum: cum enim luce iustitiæ despo-
 impedie *tuimus,* nihil aliud quam peccatorum nostrorum tene-
tes. *bras* invenimus. Item secundo se gravari sentie-

Psal. 37. *bat,* cum dicebat. *Conversus* sum in autumnum me-
 dum *configitur* spina: peccatorum scilicet recordatio.

11. *Tertio* occupari se conqueritur, cum dicit; *quia*
nerem tanquam panem manducabam, cinerem pro
 licet actionis pro pane contemplationis.

Serm. 234. *Alium* scopulum ponit idem S. Doct.
in Cant. corporis invaletudinem. Quæ animi quoque
 constantiam labefactare, atque inquietam
 solet reddere. In hoc arcanum, inquit, & in hoc
 sanctuarium Dei, nempe contemplationis, si
 quem forte vestrum aliqua hora, & sic abscondit
 tingerit; ut minime avolet aut perturbet, vel
 egens (ut in agro) vel cura pungens vel cura

NVI

216

ardens: vbi duplicem tangit ægritudinem corporis scilicet & animi.

Addit & quintum scopulum, nempe irruentium cogitationum ac phantasmatum molem. Subiungit ergo, *vel ea certè qua difficilius amoveantur, irruentium imaginum corporearum phantasmata, poterit quidem hic cum redierit ad nos, gloriari & dicere; introduxit me rex in cubiculum suum.* Cavendum ergò nobis est, ne accedentes ad illud sacrarium, occasionem demus hisce muscarum velitationibus ac strepitibus; cum enim, ait S. Gregorius, *se mens ad orationis studium erexerit, earum rerum imagines reverberata patitur, quibus libenter otiosa premebatur.* Denique Beatus Thomas Aquinas à perturbationibus tanquam scopulis perniciosissimis nobis recedendum esse denuntiat. Duo sunt, ait, *qua impediunt actum contemplationis. Vehementia passionum per quam abstrahitur intentio animæ ab intelligibilibus ad sensibilia; & tumultus exteriores occupationum. hæc enim duo animam ipsam occupant & à rerum divinarum commentatione præpediunt.*

SECTIO SECUNDA.

De sex aliis quibus anima in montis verticem seu contemplationem transmittitur.

1. **A**scensus hic arduus est, & nominatim qui maximè vicinus est, su-

Aa

Lib. 10.
moral.
c. 17.
2.2. qua.
18. art. 2.

Ala. 6.